

Nr 111.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning åt förre eleven vid högre allmänna läroverket i Skövde S. H. Nilsson för skada till följd av olycksfall; given Stockholms slott den 12 februari 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts,
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Arthur Engberg.

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 12 februari 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLEB, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför departementschefen, statsrådet Engberg härefter:

I en den 19 september 1935 dagtecknad skrift har *ünkefru Ellen Nilsson* anhållit, att Kungl. Maj:t måtte hos riksdagen utverka ett årligt understöd av 1,000 kronor åt hennes omyndige son *Sture Harald Nilsson*, född den 1 april 1917, vilken såsom elev vid högre allmänna läroverket i Skövde den 18 mars 1932 ådragit sig sådan skada, att han, som tidigare varit blind på vänster öga, förlorat synen jämväl å höger öga.

Därjämte har *Ellen Nilsson* anhållit, att Kungl. Maj:t måtte efterskänka de rättegångskostnader om 250 kronor, vilka hon i ett av henne med anledning av det inträffade mot kronan anhängiggjort mål blivit förpliktad ersätta kronan och vilka hon saknade medel att gälda.

Till stöd för sin framställning har Ellen Nilsson anfört i huvudsak följande.

Skadan, som orsakat blindheten, hade tillfogats Sture Nilsson strax före en lektion och medan Sture Nilsson jämte sina klasskamrater i läroverkets klass 3⁵ uppehållit sig i vederbörande lektionsrum. Skadan hade uppkommit av ett slag, som tilldelats Sture Nilsson med en pekpinne av den lärjunge, som fungerat som ordningsman i klassen. Genom polisutredning hade ådagalagts, att skadan icke åstadkommits avsiktligt, ehuru ordningsmannen uppsåtligt riktat ett slag mot Sture Nilssons huvud. Vidare hade utretts, att ordningsmannen plägat använda pekpinnen för upprätthållande av ordning i klassen samt att han och andra lärjungar i läroverket varit av den uppfattningen, att en ordningsman ägt befogenhet att med slag av pekpinnen tillrättvisa felande elever.

Omständigheterna vid skadans tillkomst hade föranlett Ellen Nilsson att i egenskap av förmyndare för sin son anhängiggöra talan mot rektorn vid läroverket, E. Estreen samt Kungl. Maj:t och kronan under yrkande om skadestånd med vissa närmare angivna belopp. Hennes talan hade emellertid ogillats av såväl rådhusrätten i Skövde som Göta hovrätt, varjämte Kungl. Maj:t genom utslag den 4 februari 1935 ej funnit skäl bifalla en av Ellen Nilsson gjord ansökning om tillstånd att fullfölja talan mot hovrättens dom.

Hovrättens dom, vilken innehåller en från rådhusrättens avvikande motivering, må i hithörande delar här återgivas.

I målet vore utrett, yttrar hovrätten, att det i läroverket varit brukligt, att ordningsmännen vid utövandet av uppdraget att upprätthålla ordningen bland eleverna plägat bära pekpinnen och även understundom för att göra sig åtlydda med pekpinnen tilldelat eleverna slag. Estreen hade uppgivit, att ordningsmännen icke haft uttryckligt tillstånd att vid utövandet av sitt uppdrag bära pekpinnen, att Estreen, som haft kännedom om att så vore brukligt, ej utfärdat något förbud i ämnet, att han icke sett eller hört omtalas, att någon ordningsman »hötat med pekpinnen eller daskat till någon» men att en var, som hade någon kännedom om pojkers kynne, måste anse antagligt, att sådant kunde hända.

Av utredningen framginge, att ifrågakomna dag, då Sture Nilsson jämte övriga elever i klass 3⁵, efter det skolklockan ringt till lektion, uppehållit sig i sitt klassrum i avvaktan på lärarens ankomst, ordningsmannen på förekommen anledning med handen knuffat till Nilsson och tillhållit honom att sitta stilla i bänken, att ordningsmannen kort därefter ånyo nödgats anmana Nilsson att förhålla sig ordentligt, att Nilsson, som förefallit hava blivit förargad häröver, rest sig upp till synes i avsikt att slå till ordningsmannen, att denne då måttat ett slag med pekpinnen mot Nilsson, enligt ordningsmannens egen uppgift mot Nilssons högra axel, samt att spetsen av pekpinnen, möjligen till följd av en Nilssons egen rörelse, träffat honom invid högra ögat med påföljd, att han några dagar därefter mist synen å samma öga.

Väl hade det, med hänsyn till vad Estreen själv i målet anfört, ålegat honom att vidtaga åtgärder till förhindrande av att pekpinnen komme att användas för utövande av våld, men när de omständigheter, varunder ifrågakomna olyckshändelse inträffat, icke kunde anses vara sådana, att

Estreen vare sig genom sin underlåtenhet att vidtaga nyssnämnda åtgärder eller eljest kunde göras för olyckan ansvarig, samt ej heller ådagalagts förhållande, ledande till ersättningsskyldighet för Kungl. Maj:t och kronan, prövade hovrätten rättvist fastställa det slut, vartill rådhusrätten i sitt utslag beträffande huvudsaken kommit.

Beträffande de ovanberörda rättegångskostnaderna inhämtas, att Ellen Nilsson genom hovrättens lagakraftvunna dom förpliktats att ersätta Kungl. Maj:t och kronan dess kostnader å målet dels i rådhusrätten med 200 kronor och dels i hovrätten med 50 kronor.

Ellen Nilsson har vidare uppgivit, att Sture Nilsson, vilken genom den olycka, som sålunda drabbat honom, helt och hållet berövats möjligheten att för framtiden försörja sig själv, numera vore elev vid blindinstitutet å Tomteboda, men på grund av gällande lagbestämmelser hittills icke kunnat komma i åtnjutande av s. k. blindhetsersättning.

Jag erinrar i detta sammanhang om att från rätt till ersättning enligt förordningen nr 105/1934 om blindhetsersättning äro undantagna, bland andra, den, som å anstalt eller eljest åtnjuter kostnadsfri vård på statens bekostnad, ävensom den, vars egen eller vars försörjningspliktiga anhörigas ekonomiska ställning är sådan, att blindhetsersättning rimligen icke bör till honom utgå.

Det är i ärendet upplyst, att såväl Ellen Nilsson som Sture Nilsson äro medellösa samt att den senare å Tomteboda åtnjuter kostnadsfri vård å statens bekostnad.

Beträffande sambandet mellan det slag, som träffat Sture Nilsson invid ögat, och den sedermera inträdda blindheten, har *medicinalstyrelsen* på anmodan av riksförsäkringsanstalten om utlåtande i ämnet såsom svar härpå åberopat en av *docenten K. G. Ploman* avgiven promemoria, vari framhållits följande:

Av handlingarna i ärendet framginge, att Sture Nilsson företett en medfödd utvecklingsrubbing å ögonen, aniridi (= avsaknad av iris); att hans vänstra öga vid nio eller tio års ålder spontant (?) inflammerats och senare skrupnat och blivit blint; att hans högra öga haft en synskärpa av omkring 0.2, vilket tillät honom att deltaga i skolarbetet; att en lärare vid undersökning omedelbart efter skadan icke iakttagit tecken å yttre våld å ögat; att Nilsson tre dygn efter skadan klagat över synnedläggning; att doktor K. Stålberg, Jönköping, vid undersökning samma dag iakttagit en stor glaskroppsblödning i högra ögat; samt att å serafimerlasarettets ögonavdelning en månad senare iakttagits massor av glaskroppsgrumlingar och en avlossning av näthinnan i högra ögat, som till följd härav varit praktiskt taget blint.

Att med visshet fastslå orsaken till Nilssons ögonsjukdom läte sig ej göra. Den kunde antingen ha uppkommit spontant till följd av ögats allmänna sjukdomsdisposition eller ock ha varit en följd av skadan den 18 mars 1932. Någon uppgift, att *ögat* härvid träffats av ett våld, funnes icke, varför en analys av förloppet vid olyckstillfället vore påkallad. Pekpinnens

avbrutna spets syntes ha träffat ovanför ögonbrynet i ett ögonblick, då Nilsson rest sig från sin plats i bänken. Nilssons huvud syntes härvid ha förts i riktning framåt-uppåt, varigenom våldet, som vid upprätt sittande ställning skulle ha haft en riktning tangentiellt till ansiktets plan, verkat som en stöt i riktning uppifrån-framifrån nedåt-bakåt. De ojämna kanterna å pekspetsens spets syntes härvid ha hakat upp sig i huden och dragit denna med sig nedåt, med påföljd att även ögat genom ögonlocket kunde ha påverkats av stöten. Detta behövde icke ha efterlämnat spår å ögats yttre. Möjligheten av ett våld å ögat syntes alltså ha förelegat, och man kunde måhända säga, att ett dylikt våld varit tämligen sannolikt.

Intraokulär blödning och näthinneavlossning vore ej ovanliga följder av ett även rätt lindrigt trauma å ett sjukligt disponerat öga. Att blödningen i här omhandlade fall uppkommit först på tredje dagen, uteslöte icke dess samband med traumat. I litteraturen finnes meddelade fall av traumatisk chorioidal-, respektive retinalruptur med glaskroppsblödning och retinalavlossning, där blödningen uppstått flera, ända till tio dagar efter skadan.

Man syntes alltså icke behöva göra något tvång på verkligheten, om man ansåge sannolikt, att ett samband föreläge mellan blindheten å Nilssons öga och olycksfallet den 18 mars 1932.

Det må emellertid framhållas, att docenten, numera professorn S. Larsson, vilken vårdat Sture Nilsson å serafimerlasarettets ögonklinik, uttalat, att ehuru ett samband mellan det trauma, som orsakats av det omförmälda slaget icke kunde uteslutas, den övervägande sannolikheten syntes tala för att såväl glaskroppsblödningen som näthinneavlossningen icke orsakats av traumat, att omständigheterna i samband med den tidigare inträffade blindheten å vänstra ögat gjorde det sannolikt, att detta drabbats av samma sjukdom, som nu drabbat det högra ögat, samt att det vore i hög grad sannolikt, att en avlossning förr eller senare skulle hava inträffat spontant eller exempelvis vid en kroppsansträngning.

Inspektören för blindundervisningen har i yttrande den 19 oktober 1935 anfört bland annat:

Sture Nilssons utbildning vid blindskola vore i det närmaste avslutad. Han komme då att erhålla den beslutade blindhetsersättningen till ett belopp å 500 kronor per år. Men med de blindas obetydliga arbetsförmåga och svårigheterna på arbetsmarknaden vore han ej i stånd att reda sig med detta belopp. Och att han i sin iråkade olycka skulle vara tvungen att anlita fattigvården skulle vara att lägga sten på börda. Med ett belopp å 500 kronor utöver blindhetsersättningen jämte den tillkommande blygsamma arbetsförtjänsten syntes han nödortfött kunna sörja för sitt uppehälle. Inspektören hemställde, att Sture Nilsson måtte tillerkännas ett årligt belopp av 500 kronor under sin återstående livstid, att han vidare måtte tillerkännas en gratifikation å 1,025 kronor för läkarvård m. m. samt slutligen att ovannämnda modern åliggande rättegångskostnader måtte efterskänkas.

Disponenten vid de blindas förening E. Retsler har i ett av änkefru Nilsson under ovannämnda rättegång framlagt intyg utlåtit sig angående möj-

ligheterna för Sture Nilsson att för framtiden försörja sig genom eget arbete. Härom har Retsler yttrat bland annat:

Enligt 1916 års lag om ersättning för olycksfall i arbete betraktades den, som i annans tjänst förlorat synen, vara till arbete helt oförmögen, i följd varav högsta möjliga ersättning till honom utbetalades. Riksförsäkringsanstalten räknade alltså i dylikt fall med 100 procent invaliditet. Ehuru förevarande fall icke inginge under olycksfallsförsäkringslagen, syntes det självklart, att Sture Nilsson utan särskild utbildning helt saknade försörjningsmöjligheter. Emellertid funnes, som bekant, utbildningsanstalter för blinda, där huvudsakligen korgmakeri och borstbinderi inlärdes. Dessa hantverk vore emellertid nu mycket litet lönande, bland annat beroende på maskintillverkningens framsteg i våra dagar. Dessutom kunde den blindes arbetsintensitet icke anses vara mer än en tredjedel av den sendes i motsvarande ställning. Härtill komme ytterligare de svårigheter, som ofta föreläge vid försäljningen av hantverksalster. Den blinde arbetarens årsinkomst kunde till följd härav i regel ej uppskattas till högre än en tredjedel av en lågt avlönad sende arbetares, oftast mindre.

Riksförsäkringsanstalten har den 1 februari 1936 avgivit yttrande angående de grunder, efter vilka ett eventuellt årligt understöd till Sture Nilsson borde beräknas, och därvid framhållit,

att på grund av vad medicinalstyrelsen yttrat anstalten funnit, att ersättning skulle hava utgått till Sture Nilsson jämlikt ovanberörda olycksfallsförsäkringslag, därest denna varit å olycksfallet tillämplig.

Ifråga om understödets storlek har riksförsäkringsanstalten anfört följande.

Därest nämnda lag varit tillämplig, skulle Nilsson — förutom ersättning för erforderliga kostnader för läkarvård och läkemedel samt sjukpenning under tiden för sjukdomstillståndet — hava tillerkänts livränta att från sjukdomstillståndets upphörande utgå för livstiden. När olycksfallet medfört förlust av arbetsförmågan, skulle livräntan jämlikt 7 § i lagen hava bestämts till två tredjedelar av Nilssons årliga arbetsförtjänst.

På grund av bland annat den betydande nedsättning av Nilssons arbetsförmåga, som före olycksfallet förefunnits till följd av hans ringa synförmåga, syntes det vara ogörligt att med nämnvärd grad av sannolikhet beräkna, vilken arbetsförtjänst, som Nilsson skulle hava kommit att åtnjuta, därest olycksfallet ej inträffat. Emellertid borde i sådana fall som det förevarande enligt riksförsäkringsanstaltens ståndpunkt beaktas de bestämmelser angående arbetsförtjänstens beräkning, som lämnats i 1927 års förordning om ersättning i anledning av kroppsskada under militärtjänstgöring. Enligt 8 § i förordningen skulle för vapnpliktiga, undantaget vissa speciella mera kvalificerade kategorier, ersättningen bestämmas efter en arbetsförtjänst av 1,764 kronor. Det syntes enligt anstaltens mening i regel icke vara lämpligt att bestämma ersättning, som på extraordinär väg bereddes skolelev, till högre belopp än som skulle hava utgått enligt militärsättningsförordningen. I förevarande fall syntes den angivna arbetsförtjänsten, 1,764 kronor, väl hava lämpat sig att ligga till grund för storleken av eventuellt understöd, därest det icke förhållit sig så, att den skadades arbetsförmåga redan före olycksfallet varit i hög grad nedsatt. Synens förlust på ena ögat jämte samtidig nedsättning av andra ögats synskärpa till 0,2 ansåges enligt av riksförsäkringsanstalten tillämpad praxis i regel medföra nedsättning av

arbetsförmågan med 65 procent. Toges denna nedsättning av arbetsförmågan jämväl helt i betraktande, skulle ersättningen sålunda komma att beräknas efter en arbetsförtjänst utgörande 35 procent av 1,764 kronor, d. v. s. omkring 617 kronor.

Därest olycksfallsförsäkringslagen varit tillämplig, skulle Nilsson sålunda — förutom ersättning för erforderliga kostnader för läkarvård och läkemedel samt sjukpenning under tiden för sjukdomstillståndet — hava tillerkänts livränta, vilken, om Nilssons årliga arbetsförtjänst enligt ovan angivna grunder beräknats till 617 kronor, skulle hava utgått för livstiden med omkring 411 kronor för år räknat. Emellertid vore det icke minst med hänsyn till den skadades ungdom självfallet ovisst, om hans arbetsinkomst, därest olycksfallet ej inträffat, skulle hava kommit att vara nedsatt i så hög grad, som svarade mot den ovan nämnda invaliditetsgraden, 65 procent. På grund härav och med hänsyn till övriga i ärendet föreliggande omständigheter syntes intet vara att erinra mot, att det understöd, som kunde tillerkännas Sture Nilsson, bestämdes till det belopp, som angivits av inspektören för blindundervisningen, 500 kronor för år räknat.

Skolöverstyrelsen har i utlåtande den 17 februari 1936 anfört:

Enligt stadgan för rikets allmänna läroverk den 24 september 1928, § 136 mom. 1, vilken vid den tidpunkt, då ifrågavarande olyckshändelse inträffat, varit gällande, ålåg det klassföreståndaren att öva uppsikt över ordningen inom sin avdelning. Det vore praxis, att han därvid biträdades av en av honom bland lärjungarna utsedd förtroendemän, av gammalt kallad ordningsman. Vid vissa läroverk innehölle de av kollegiet beslutade ordningsföreskrifterna bestämmelse om att lärjunge skulle äga skyldighet att efterkomma ordningsmans tillsägelser i ordningsfrågor. Det synes därför icke kunna bestridas, att ordningsmannen blivit vållande till ansiktsskadan under fullgörande av ett honom av läroverkets ledning anförtrott, visserligen till en del missuppfattat uppdrag. På grund härav och med hänsyn till de synnerligen ömmande omständigheterna i övrigt funne överstyrelsen starka billighetsskäl tala för att det allmänna i någon mån trädde emellan till lindrande av olycksfallets för den därav drabbade ödesdigra följder.

Staten hade redan i åtskilliga fall iklätt sig ekonomiska förpliktelser i anledning av olycksfall, oberoende av huruvida vållandet låge någon statens befattningshavare till last. Denna tendens framträdde redan i olycksfallsförsäkringslagen och än mera i förordningen nr 234/1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militär tjänstgöring. Givetvis vore ingendera av dessa förordningar i förevarande fall tillämplig, men det kunde anföras precedensfall, då riksdagen efter av Kungl. Maj:t avlåten proposition tillerkänt person, som vid deltagande i övningar vid allmän läroanstalt drabbats av olycksfall, ersättning efter enahanda grunder som vid tillämpning av någondera av dessa lagar. Överstyrelsen ville i detta avseende hänvisa till 1928 års riksdags beslut i anledning av propositionen nr 181/1928 angående understöd till förre seminarieeleven B. E. L. Hellström ävensom till 1935 års riksdags beslut i anledning av propositionen nr 116/1935 angående understöd till förre eleven vid Stora Tuna samrealskola K. J. H. Petersson.

I första hand syntes staten vid tillämpning å förevarande fall av grunderna för berörda lagstiftning böra deltaga i de direkta kostnaderna för sjukvård, läkemedel och dylikt vilka kostnader enligt sökandens till rådhusrätten

ingivna uppgifter syntes hava uppgått till ett belopp något överstigande 1,000 kronor. Men därjämte syntes Nilsson på sätt i ansökningsen ifrågasatts böra tillerkännas en med hänsyn till omständigheterna avvägd livränta. Mot riksförsäkringsanstaltens förslag, enligt vilket denna livränta skulle komma att uppgå till 500 kronor per år, hade överstyrelsen ingen erinran att framställa.

I anledning av skolöverstyrelsens uttalande angående skäligheten av statens deltagande i kostnaderna för sjukvård må framhållas, att i de av Ellen Nilsson i omförmälda rättegång framställda skadeståndskraven ingick ett belopp av 1,022 kronor 35 öre, utgörande av Ellen Nilsson bestridda utgifter för sjukvård och därmed sammanhängande kostnader, samt att Ellen Nilsson från summan av det av henne yrkade ersättningsbeloppet medgav avdrag med 850 kronor, utgörande vad till henne i anledning av olyckshändelsen utbetalats från ett försäkringsaktiebolag, vari läroverket hade en kollektiv olycksfallsförsäkring.

Statskontoret erinrar i utlåtande den 28 april 1936, att Kungl. Maj:t och riksdagen i de av skolöverstyrelsen berörda fallen icke ansett principiella betänkligheter möta mot beviljande av understöd i fall, varom här vore fråga, samt fortsätter:

Då omständigheterna i detta fall vore synnerligen ömmande, ville statskontoret icke motsätta sig, att en dylik förmån beviljades jämväl Sture Nilsson. Mot det av riksförsäkringsanstalten föreslagna understödsbeloppet, 500 kronor per år, hade statskontoret intet att erinra. Föreskrift syntes, på sätt i ovanberörda fall skett, böra meddelas, att å nämnda belopp dyrtidstillägg icke skulle beräknas.

Statskontoret ansåge sig i detta sammanhang böra nämna, att Nilsson, som för närvarande underginge utbildning vid skola för blindas, vid dess avslutande — den 1 juli 1938 enligt uppgift av inspektören för blindundervisningen — syntes vara berättigad uppbära blindhetsersättning med 500 kronor för år i enlighet med bestämmelserna i ovannämnda förordning. Enligt ett till 1936 års riksdag framlagt förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete (proposition nr 218)¹ skulle sådant avdrag, som i 11 § samma lag omförmäldes, icke göras i anledning av blindhetsersättning. Med hänsyn härtill syntes det statskontoret, att den omständigheten, att sådan ersättning kunde komma att utgå till Nilsson, icke heller borde utgöra hinder för honom att, därest ovan föreslagna understödsbelopp å 500 kronor tillerkändes honom, uppbära detsamma.

I föreliggande ansökning hade sökanden jämväl anhållit om efterskänkande av henne ådömda rättegångskostnader med tillhoppa 250 kronor. Med hänsyn till omständigheterna i ärendet och då sökanden, enligt vad statskontoret inhämtat, vore medellös, vill ämbetsverket icke göra invändning emot att ersättning bereddades henne för vad hon i sådant hänseende visade sig hava utgivit, dock högst med 250 kronor. För detta ändamål syntes det under riksstatens åttonde huvudtitel uppförda reservationsanslaget till extra utgifter böra anlitas.

¹ Se numera svensk författningssamling nr 383, 1936.

Departement-
schefen.

I utredningen har erinrats, att statsmakterna i några fall av billighets-skäl iklätt sig ekonomiska förpliktelser gentemot förutvarande lärjungar vid statliga läroanstalter, vilka såsom elever vid dessa läroanstalter genom olycksfall drabbats av skador, medförande för framtiden nedsatt arbetsförmåga. Omständigheterna i det nu föreliggande fallet synas mig vara sådana, att staten även här bör träda emellan på ett liknande sätt.

Beträffande formen för statsunderstöd åt Sture Nilsson förordar jag, att denne på sätt föreslagits beredes ett årligt understöd å 500 kronor att utgå, oavsett huruvida blindhetsersättning kan komma att tillerkännas honom eller icke. Föreskrift torde böra meddelas, att å nämnda belopp icke må beräknas dyrtidstillägg. Understödet torde böra utgå från det under elfte huvudtiteln upptagna förslagsanslaget till Diverse pensioner och understöd m. m.

Skolöverstyrelsens förslag om anvisande av statsbidrag till de av ifrågasvarande olycksfall föranledda sjukvårdskostnaderna m. m. — varom sökanden icke hemställt — synes mig, särskilt i betraktande av det utbetalade försäkringsbeloppet, icke böra föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Däremot synes skäligt att, på sätt statskontoret föreslagit, sökanden av åttonde huvudtiteln reservationsanslag till extra utgifter beredes ersättning med högst 250 kronor för vad hon visar sig hava utgivit till gäldande av ovannämnda, henne ådömda rättegångskostnader. Denna fråga anhåller jag att senare ånyo få anmäla för Kungl. Maj:t.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att medgiva att till förre eleven vid högre allmänna läroverket i Skövde Sture Harald Nilsson må från och med den 1 juli 1937 under hans återstående livstid från förslagsanslaget till Diverse pensioner och understöd m. m. utgå årligt understöd med 500 kronor, utan rätt för Nilsson att därå åtnjuta dyrtidstillägg.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Curt Nordwall.